

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Szerkesztő- és Kiadó-hivatal: Budapest IV. Hímez-gyicza és kalap-utca sarkán 1. sz.

Hirdetések és nyitlertek felvételnek árszabály szerint a kiadó hivatalban: Budapest IV. Hímez-gyicza és kalap-utca sarkán 1. sz.

Bécsi gratulációk.

Ezek a kedves delegációk mindig és mindig tudnak valami új dolgot produkálni. Mint a rákítene az emberi test szövetei között, kezdetben alig észrevehető, később kellemetlen, lassanként fájdalmas, végre halálos, kezdetül fogva gyógyíthatatlan, kínóviseiben mindig változó, míg végre az életerőt fölemészti s az életet kioltja: akképen működik Magyarország történeti alkotálmányai a delegáció. Most már megint új divatot hozott be. Eddig az uralkodó külön fogadta a magyar delegációt s külön fogadta az osztrákot s mindegyik delegáció elnökének külön felelt. Most már a két külön testület ily forma elkülönítését feleslegesnek tartja gróf Taaffe és Tisza Kálmán. Külön meggyan a fejedelem elé a két delegáció, elnökeik is egymásután beszélnek, miután egyszerre nem beszélhetnek, hanem a fejedelmi szó együtt és egyszerre intéztetik mind a kettőhöz. Legalább ezt kell követeltünk azon tudósításból, mely a mai fogadtatásról hozzánk érkezett. Mi bizony már ezen sem csodálkoztunk, valamint azon sem, ha a debreczeni képviselő Tisza Kálmán most már német szót adna a király szájába, mikor a magyar országgyűlés külföldiségével akar beszélni.

Lehet, hogy így volt: lehet, hogy nem így volt. A külsőségek: külsőségek, de nyomatkosságuk abban van, hogy rendszer hozzá illeken a benső törekvésekhez. S vajjon ki ne vette volna észre már régóta, hogy Tisza Kálmán kormányzása alatt már meglehetősen vastaggyá kovácsoltatott az a lánc, mely Magyarországot az egységes osztrák birodalom pelengérfájához köti? Ennek felismerése végett nem szükséges elvont okoskodások homályos elméletéhez, törvényparagrafusok álnoék magyarázatához s festett államférfiai nagyszavak hosszuképi kijelentéseire folyamodnunk. Elég az a trónbeszéd és annak szövege, mely mai napon a delegációk két elnökének beszédeére a bécsi es. kir. Hofburg trónteremében viszhangot képezett. Ha a beszédet valahol századok múlva valamely indikrét régiességbuvár fölfelezi: ebből ugyan meggyőződhetünk arról, hogy egykor a 19-ik században bizonyos delegáció nevű testület s bizonyos Bosznia és Hercegovina nevű ország létezett, de hogy ugyanakkor Magyarország is létezett volna, arról ugyan szó sincs ebben a trónbeszédben.

Mi ezt a trónbeszédet és minden trónbeszédet a kormány kijelentésének tartjuk és érte a kormányt tesszük felelőssé. Ebben áll alkotmányunk és kötelességünk, midőn fejedelmi kijelentéseket vesszünk tanulmány és bíráló alá. No az a fejedelmi kijelentés ugyan nyomorúságos műve Haymerlenek, az új közös külügyminiszternek és segédeknek, ki Taaffe gróf és Tisza Kálmán személyében ott állottak a trónemelvény baloldalán. E kijelentésben

ugyan egyetlen szó sincs sem Ausztriának, sem Magyarországnak súlyos inségéről: egyetlen szó sincs a két állam pénzügyi helyzetének ingatlagságáról; egyetlen szó sincs az uralkodásról, melyet a fejedelemnek az uralkodása alatt álló államok és nemzetek sorsa iránt jóbán, rosszban éreznie kell; egyetlen szó sincs az áldozatok óriási terhére, melyeket az államoknak viselniük kell, — hanem annál több szó van a birodalom hatalmi állásának kívánalmairól, különösen pedig Boszniáról, Hercegovináról és a novi-bazári szandzsákról.

Voltaképen egyébről nincs is benne szó. Az uralkodó kifejezi reményét, hogy a béke áldásai „népeink” számára zavartalanul meg lesznek óva. „Népeink számára!” Ezt a kifejezést Gorcsakofftól tanulta Haymerle is, Tisza is. Különböen a béke reményének teljesedése nem Haymerlétől és nem Tiszától függ, ez a remény tehát be is teljesedhetik. — Azután fölemlítik a német birodalommal fennálló benső egyetértés. Vajjon mit jelent az, hogy csakis a német birodalommal való egyetértés fölemlítését tartotta a kormány megengedhetőnek? Hát hogy állunk Oroszországgal? Hogy állunk Franciaországgal? Hogy állunk Oroszországgal és Angliával? Mind erről a trónbeszéd mélysegen hallgat — mintha ezek az országok a világon sem volnának. Avagy talán nekünk keleten már nincsenek érdekeink? Konstantinápolyban már nincs semmi tenni valónk? A berlini szerződés és az orosz-török háború által fölzavart állapotok elszenderítése mi reánk most már nem tartozik? Az albán föld viharai most már minket talán nem is érdekelnék jobban, mint ha azok a viharok fent valohal az északarkon, a Ferencz-József-föld körül volnának? Mind ezekről a trónbeszéd egy szót sem szól.

Hanem igen is szól Boszniáról és Hercegovináról — hanem aztán ebben nincs köszönet. „Évszázadok mulasztásait helyrehozni és bonyodalmaikat kiegyenlíteni, a rend, biztonság és művelődés jövedelmeyit kiirasztani”: ime, ebben áll a trónbeszéd szerint bosnyák feladatunk. De hát kié az a Bosznia és Hercegovina? A töröké-e, a magyaré-e, az osztráké-e, vagy az osztrák-magyaré? Vagy talán az a két tartomány ezentul Osztrák-Magyar-Török-Bosnyákország lesz és a delegáció is felveszi legfelsőbb engedéllyel ezt a titulus? Pedig hát talán Magyarország és Ausztria azért a sok millióért, melyet a két tartományba beleölt és bele akar ölni, mégis csak megérdemlené, hogy neki némi fölvilágosítás adassék arról, mi történik e két tartományban, s kinek a számára csináljuk mi ott a rendet, biztonságot és művelődést az alatt, a mi Magyarországban és Ausztriában pusztul a rend, homlik a biztonság és sülved a művelődés? Hall-

gat arról a trónbeszéd, miként a hal, miként a sir.

De egyébről is hallgat. Andrassy gróf elment s jött helyébe Haymerle. E változásról nem emlékezik meg a trónbeszéd. Németsországgal, az egyetlen jó baráttal valamelyes várn és kereskedelmi egyezsége kellene lépni, hogy nyereszterményeink kivitele valahogy lehetővé váljék. Ez az ügy nem talált helyet a trónbeszédben. Szerbiával és a balkáni államokkal vasuti és kereskedelmi egyezményre kellene lépni s déli vonalainkat kiterjeszteni. Dicsekedett is már ezzel eleget a külügyi kormány Andrassy idejében: de mind erről a trónbeszéd nem vesz tudomást. A mi súlyos terhet képezi a népek: arról a trónbeszéd meg nem felejtik; a mi javára szolgál: arról a trónbeszéd meg nem emlékszik. Mintha csak a külügyi kormányzat nem is volna egyébre való, csak a 35-40 millió magyar s 60-70 millió osztrák pénzt katonaságra és Boszniára elköltöni. Sok hitvány kormányprogramot hallottunk már, de a Haymerle-Taaffe-Tisza kormány ezen programjánál bizonyibizony a legsúlyosabb is különb volt.

Budapest. decz. 18.

Szlávy József képviselőházi elnök pár nap előtt — mint a lapok közölték — Pozsonyba, választási körébe utazott. Mint most bennünket értesítettek, onnan Bécsbe rándult és pedig Tisza Kálmán miniszterelnök kívánására s ott, noha hivatalos feladata éppen nincs, a delegáció tagjaiakori érintkezésben áll. Jelenléte állítólag azért tartatik szükségesnek, mert kormánypartii delegatásokban is volt hajlandóság a közöi kormány indemnitási javaslatát meg nem szavazni az esetre, ha a véderőtrónt a birodalmi tanács elejtené. E hajlandóságot ellensúlyozni látják Szlávy József közelletét ellensúlyozni.

Tisza Kálmán miniszterelnök visszalépési szándékáról beszéltek néhány nap előtt, mint olyan esetlegesről, melyet Tisza K. maga helyezett kiállításba. E hírek — mint biztos forrásból értesültünk — magának Tisza Kálmánról és sajátosság nyilatkozatán alapulnak. Ő ugyanis barátai előtt azt jelenté ki, hogy ő az esetre, ha esetleg Szlávy József venné át a miniszterelnöki tisztséget, csakhogye a kabinetnek tartósságot biztosítson, hajlandó volna a belügyminiszteri tisztséget a kabinetben is megtartani. Ebben ö — ugymond — nem lát semmi rendkívülit. Angliában is fordult már elő hasonló eset ismételtlen s nálunk is b. Wenckheim Béla, mikor 1875. szeptemberben letette a min. elnöki tisztséget, a Tisza a kabinetben, mint ő felsége személye mellett miniszter tovább szolgált a nélkül, hogy ezen valaki megütöközt volna.

E nyilatkozat minden inkább, mint a visszalépési szándék kijelentése. E nyilatkozat csak azt bizonyítja, — a min egyébránt senki sem kételkedett — hogy Tisza Kálmán bármely kabinetben s bármely minőségben is hajlandó szolgálni, csak hogy — szolgálhasson.

A delegációk ulésszakát ezutal a kormány csak néhány napra akarta kiterjeszteni. A kormányok biztos számítottak arra, hogy az osztrák birodalmi tanács a véderőtrónt tegnap elfogadja s ez esetben ma már az indemnitási javaslat előterjesztését s ekként az ulésszakát a hó 22-én befejeztetett volna. Ez az időbeosztás azonban változást szenvedett épen a birodalmi tanács tegnap szavazása folytán. Most már a javaslat csakis holnap, 19-én fog előterjesztetni s ennek tárgyalása azon biztos reményben, hogy a birodalmi tanács a véderőtrónt a 20-iki ülésben a szükséges kétharmad többséggel fogja megszavazni, 22-ére a jövő hétfőre fog kitüntetni. — Ha a kormány számítása ekként alaposnak bizonyul: az esetre a delegáció tagjai az ünnepekre hazajöhetnek. Ha azonban a véderőtrónt újra megbukik: akkor a tárgyalások tovább tartanak, miután az egyesült ellenlékek és pártokivülek az esetben az indemnitási javaslat elvetése végett nagy vitát szándékoznak provokálni.

A „Moszkowszkija Vjedomosztii” így nyilatkozik Oroszország mostani helyzetéről. „Önkénytelen és ezutakbe jut elfeledett múlt, az a mult, mely előzőt tizenhét, tizennyolc évvel szerepelt, úgy mint előkészített nekünk az ellenséges hatalmak által, melyek azt hiték, hogy a nagy reform forradalmat idéznélük elő, s lengyel fölkelést. A társadalmi szemle hanyatlásnak nyit fel és az akkori cenzura alatt álló sajtó forradalmi törekvéseit, meggyőzték mindenkit arról, hogy Oroszország az utolsó lehet küszöbön áll, és hogy tökéletesen elegendő egy lőcs, egy zajos európai demonstráció, hogy Oroszország részékre bomoljon föl, és az efféle programok, minőket napokban a bíróság előtt nyilvánított a fiatal Mirszki, akkoriban a társadalmunk magasabb rétegeiben is elfogadásra lááltak. 1863-ban végre kitört a lengyel forradalom; ömlött a vér. Egész Európa, Poroszország kivételével, megkezdte ellenük a háborúval fenyegető diplomáciai hadjáratot. S ime a társadalom áramlata mielőbb megváltozott, a hazafias szellem megszállott mindenkit, s megbékíté az ellenfeleket, minden rossz elmúl elrojták. A forradalom megtörésével a forradalmi ábránd is elenyészett. Nagy pillanat ez a nép körében! Nem feledezték azt el, a ki átélte. Fájjalom, hogy fel nem használt illó módon. Nem becsültuk meg eléggé a nemzeti szellem lángolását s a hazafias gyümölcsöző erejét, hanem igyekeztünk elválni ezektől a helyett, hogy megszállóvártunk fardoztuk volna s hozzájuk alkalmasítottuk volna magunkat tetteinkben.

Budapest, december 18.

Vészteljes helyzetbe jutottak az angol hadak Afganisztánban. Részletes és kimerítő közölték az angol hadak vereségeit és állítólagos roppant győzelmét, melylyel az egész vonalon diadalmkodtak volna a fölkelő csapatokon. Azon táviratok azonban, melyek roppant győzelemről értesítettek, oly hirben kaptak függetleket, mely e roppant győzelmét nagyon problematikusnak tünette föl. A legújabb hírek, sajnos, az aggodalmat teljesen alaposá tették, s ma Angolország hatalma és tekintélye Afganisztánban csak fegyvere végeig ér. Roberts tábornok, az expedíció főhadparancsnoka a legkényserűbb vé-

delmi pozícióba vonult s ha segélyt nem kap, a pesszimisták hírek szerint, a köröskörül fellázadt törzsek részéről a derék tábornok hadaival együtt a félkoncoltatás veszélyeinek van kitéve. — A részletes tudósítást alább közöljük.

A törvényhozó testületek feloszlása rendkívüli expediens a parlamenti zavarokból való kibonyolódásra, de a legújabb időben rendkívül felkapta. Ez egységtelen és természetellenes viszonyokról tanuskodó jelenség végighúzódik a bolgár és olasz parlamentektől a köztársasági Franciaországgig, most az osztrák és spanyol képviselőtestületeket fenyegeti ugyan a hatalom, hogy Brennus kardját veti ellenük a mérlegbe, de csak a köztársasági Franciaország az, a hol az ellentétes elemek harcra majdnem kerülhetlenül teszi az új választások csata-terét, — honnan vagy a konzervatív vagy a liberális köztársaság hívei térhetnek vissza győztesen. A kormány, mely ideiglenesen tengődik, részket a legesélyesebb támadásra csak folytonos alkudozásokkal nyerhet a különféle párt-töredékektől anny levegőt, hogy megelheessen s ezáltal majd jobbra, majd balra kell kapkodni a Freycinet-kormányak. A „Journal des Debats” erős érvekkel mutatja ki, hogy nemcsak a kormányban van a hiba, mely elkoptat emberekből áll, hanem beteg a parlament is, melynek még 1881 előtt fel kell frissítenie. „Adjatok nekem jó törvényhozási tervet”, — végzi a cikkíró, — „törvényhozási tervet, melynek véleménye van s én adok nektek jó kormányt.”

Az olasz kormány a kamara januáriusi feloszlása előtt csak a legszükségesebb teendőjére szorítkozik s ez a választási törvény megszárazásán áll. Mihelyt az megtörtént, a kamara azonnal eloszlik, hogy más, legalább kevésbé ellenséges elem-köb álló parlamentnek adjon helyet.

A kormány és Nápoly városa közt oly viszály ütött ki, melynek súlyos következményei lehetnek. Nápoly városa ellen San-Donato herceg állott, ki fejedelmileg kollektizett, míg a város egy olasz kiféjezése szerint „kemény tevéjég” adósságokba merült. Ekkor aztán meguvára a herceg ur gazdálkodását a böles városi atyák s megbuktatván a herceget választották maguknak Giussio személyében új polgármestert. A kormány nem erősítette meg Giussót s a város vád alá akarja helyezni a minisztert képviselői által. Nápoly ily viszonyok közt Florenz sor-ára fog jutni.

A porta azon körjegyzéke, melyet a montenegrói határkérdésben intézett volna a hatalmakhoz, mint most kiderült, egyszerű másolat volt azon jegyzéknek, melyet a porta már előbb küldött a szentpétervári kormányhoz. Védekezik a montenegrói kormány azon vádjá ellen, mintha a portát mulasztás terhelhetné Plava és Gusinje átadás ügyében s utal arra, hogy kilenc zászlóját állított fel gyorsan Gusinje és Plava elzárására Mitrovicza felől, nehogy az esetleges fölkelés erősítségét kaphatna az albanoktól; a nép kapacitálására pedig Mukhtar és Riaz pasa egyegy kiáltványt tettek közzé.

A bolgár fejedelem kormányá mindazon hivatalnokokat, ki radikális párt jelöltjeire

AZ „EGYETÉRTÉS” TÁRCZÁJA.

Table with columns for 'Ár', 'Érték', 'Mennyiség' and various numerical entries representing market data.

viharok tanulmányozásából. Ha a delejes vihar oly vidéken következik be, melynek vulcanicus talaja van, biztosan lehet eruptióra számítani úgy, hogy Palmer a Vesuv észleldején „majdnem bizonyossággal előre jóslhatja a Vesuv leendő kitörését.

A legutolsó jelentékeny delejes vihar, mely 1878. május 14-én folyt le, különös fontossággal bír azért, mert egyidejűleg Shanghai-ban, Melbourne-ban és Greenwiche-ben észleltetett. Volt egy pillanat éjfélok, midőn az látszott, hogy a föld delejességének azon részét, melynek folytat a delejtünk le kell hajolni, egészen elvesztette volna. Ezen delejes vihar alkalmával előfordult tümenyekkel foglalkoztak Perry, Praece és főleg Ellis ur a greenwichi observatorium aligazgatója, és ezen utóbbitól származik a szóban lévő delejes vihar részletes leírása. „Nature” című angol tudományos közlönyben, melynek a távirdek befofgyásáról a meteorológiai észlelésekre szóló passzus nagy figyelmet érdemel. Ezt mi a következőkben adjuk:

Itt látjuk, ugymond, mily nagy horderejű fontossága volna annak, ha a táviradállomások — egyéb szolgálati jegyzőkönyvek kivül meg egy meteorológiai jegyzőkönyvet is vezetnének, mint ezt most Franciaországban tervezik. Csak ennek köszönhető, hogy a szóban lévő delejes viharra vonatkozólag következő hítelese adatokat birünk, melyeket a london-vallentiai vonalon fekvő Haversforstwesti állomás följegyzett:

Table with columns for 'Éjfék', 'Ár', 'Érték', 'Mennyiség' and various numerical entries representing market data.

pirszalagon, — mint a táviradállomásoknál szokás — egy bizonyos vonalat húz. Ezen vonalnak kinéző az egészéseg emberről a közönséges irásnak alapszabásához hasonlít, körülbelül olyan, mintha számtalan pont nékthi; betét irtak volna egymást után. Mihelyt az említett készülék azonban lázas állapotba, vagy szervi bajnál jön alkalmazásba, ezen betűsor kevésbé többé jobbra húzódik, vagy pláne egészen össze-vissza kuszált alakot nyer.

Egyáltalában nem térünk el a valóságtól, ha azt állítjuk, miszerint elkerülnétek lehet tartani az időt, hol a gyógyászat majdnem úgy veszi hasznát a villamoságnak, mint a távirada maga. Bebizonyítja ezt azon tény, hogy a villamos fény segítségével nemcsak a gége, de magát a gyomor belsejét is kivilágíthatják, mint ezt a fentemlített miszer feledezője, Dr. Stein eszközölte is. — Az ember teste átlátszó lesz a villamos fény által.

A villamos fény gyógyászatát célokra való előállítására nézve Gastou Planté Párisban egy feledeztetett, mely maga nemében páratlannak nevezhető. A természetudomány tárgyának leírása nem nyújt ugyan anyagot külföldi ábrándozásokra, különben méltó volna Planté felfedezése arra, hogy elragadtatással szóljon róla az ember. — Az ugynevezett másodrendű telep az, melyet a tisztelt olvasóval megismeretni óhajtunk. — Mint a lópor, mely magában foglalja ama hatalmas erőt, mely rombol és öl, csak meg kell vele tölteni a feyvert, úgy Planté telepet is ugyszólván meg lehet tölteni villamosággal, melynek ereje a maga nemében szintén hatalmasnak nevezhető, de azon különbséggel, hogy az a szenvedő emberiségnek javára fordítható. A Planté-féle telep, melynek utánzását szabadalom védé, azon berendezéssel bír, hogy a két villamidítő fémnek egyike, nem mint ez most szokás, henger alakban jön alkalmazásra, hanem tekereset képez. A szakértő leginkább méltányolhatja ezen körülményt, mely már magában vére nagy feladásnak tekintendő. Ha ezen telepet csak egy fél óráig hagyják összeköttetésben egy közönséges Bunsen-féle elemmel, akkor ezen utób- hinak előtérítés után annyi villamosággal telt meg az előbbi, hogy vele platinahuzalok izavó tenni, vagyis ugyanazon eredményt vagyunk képesek létrehozni, mint a Gramme-féle géppel; szóval villamos fényt állíthatunk elő. — Ez az, mi a gyakorlatban végtelen nagy fontossággal bír, mert az orvos, ki betegnek gyógykezélese alkalmából nem vithet magával — gépházat, onthon tölti meg magának kis tekerénykében elzart telepet és így az abban felhalmozott erővel akármi-

kor kényeskedve szerint rendelkezhetik. Igaz ugyan, hogy a másodrendű telep néhány óra mulva elveszti nagyfokú feszerejét, de ezen körülmény nem nyom a latba semmit, mert ugyanazt a procedurát a Bunsen-féle telepre ismételni kell csak az előbbi állapotok elérése végett.

Rindauer S.

telesen csökkent, főleg azért, mert a trágya ilyenkor igen kiszárad, csaknem kővé válik, amely állapotban az aztán nehezen oldódik fel.

A trágyának mehezen oldható részei, tehát a benne található alum szalma, s a sós részek, ha a trágya az eső által kimosatott is a talaj felszínén maradnak, és csak lassan bomlanak fel az időjárás befolyása alatt és így csak hosszabb idő múltán kerülnek mint növénytáp a talajba.

Bármily előnyösnek tűnik is azonban fel az elosztott alapján a trágyának szétterítve hagyása az első pillanatra, mégis ha az közelebről vizsgáljuk, teljesen jogos ellenvetések lehet az ellen tenni. Az istállótrágya való trágyázásnak ugyanis nem csak az a célja, hogy véle a talajba nevény tápanyagokat vigyünk be, hanem ennek feladattal a talaj phisikai minőségének javítása annak porhanyitása is képezi, valamint hogy általa a talaj melegség a levegő s a nedvesség felvétele alkalmasabb legyen, a mit azáltal lehet leginkább, legelőkétebben elérni, ha az istálló trágyát a talajba beszántjuk, azk elkerüljük, s az a talajban a rendes erjedésen át, ez s azt az erjedésnél kifejtődő melegség által miről porhanyóbbá teszi.

Minél kötöttebb valamely talaj, és minél jobban összefüggnek annak egyes részei, annál finesebb, vagyis kevésbé átérjed trágyával szükség az meghordani, hogy a talaj a trágyának benne végbenem erjedése által annál több meleget kapjon, az tehát a legjobb trágya a kötött talajokra, a mely legtöbb meleget képes kifejteni, vagyis a friss szalmasz istállótrágya. Ha tehát a talajra rajta hosszabb ideig elterítve fekvő trágya kedvező hatással van is az állat, hogy azt beaknyálással a kiszáradt ellen ojtalmazza, és bizonyos mérvig ez uton porhanyítja, ezen kedvező hatás csak néhány centimeter mélyre hat.

Míg a talajba beszántjuk és azzal elkevert trágya hatása oly mélyre terjed, a mily mélyre az alá lett szántva. S ha már most a könnyebb és kötöttebb talajokra tekintettel vizsgáljuk a do'got, miután a könnyebb, lazább talajoknál erőművi porhanyításra kevésbé van szükség, mint pedig a kötöttebb talajoknál, a trágyának elterítve hagyását teljesen akadályozni lehet a lazább talajoknál, míg ugyan az a kötöttebb talajoknál teljesen elvetendő.

De még egy más ok is van, a miért főleg azon gazdaságokban, a melyek trágya bőséggel nem igen díszelhetnek, a trágyának azonnal való elszántása, az elterítve hagyásnak etebe tendó, és ez abban áll, hogy az egy ideig elterítve hagyott trágya gyorsabban elhasználatik, mint pedig amely alá lett szántva. Anni a fentebb elmondottak alapján igen könnyű megérteni.

A nedves lecsapódások kimosán az elterítve fekvő trágyát, annak oldott és könnyen oldható alkáli részét leviszik magukkal a talajra, honnét, azután azokat a növényk gyökerei nemold felviszik. Epen ezért az ily trágyázás után közelebb első termény, főleg ha az időjárás is kedvező, kitűnően sikerülhet, ám de az utótermény számára abból annál kevesebb marad a talajban, a melynek hozama azután rendszeren nem is felel meg azon várakozásnak, amelyet hozzá a gazda, mind másodtrágya került terményhez kötött. S könnyebb fajta, lazább talajoknál, a melyeket, ha ostszeren akarunk elérni, gyakorlatban kell trágyázni, e hiányt nem lehet annyira észre venni, mint a kötött, talajoknál, a melyeket nem célszerű ily gyakran trágyázni. Ha tehát a trágyának az elszántása előtt elterítve hagyásáról b szólnék — nem szabad elfelednünk hozzá tenni, hogy azt csak ott lehet ajánlani, hol a gazda elég nagy trágyával rendelkezik arra, hogy földjét, akár könnyebb fajta talajnak azok, akár kötöttebb természetűek, gyakorlatban megtrágyázhassa.

Az azon tényállás tekintjünk, melyben a talaj a trágyának rajta elterítve hagyása által rézszel, azt csakis olyba vehetjük, mintha az trágyával leone megöntözve, kapcsolatban a talaj beaknyálásával, s noha mi annak értékét is ismerjük, emezt mégis többre vesszük, és előnyösebbnek nyilatunk, mivel sokkal biztosabb és sokkal egyenlőbb lehet, ugyanis a trágya ebben az összes növénytápanyagok egyenlően vannak elosztva, azonkívül a széleseloszlás is egyenlőbben lehet az elosztani annyira, hogy belőle minden négyzetcentimeter megkapja a magáét. A trágyának elterítve és elterítve hagyásával ezt oly szabályosan keresztül nem lehet vinni, hogy egyes és pedig sokszor tetemes hátrányok ne maradjanak. Még ha a trágya a munkások által a legrosszabban szórattat is szét, abban zavart maga a szél is okozhat, főleg ha az szalmasz és kissé kiszáradt, a mi által azután természetesen nem csak az első, hanem a második terménynek állása még inkább egyenlőtlenné válik, és okozhatja azt, hogy a táblában egész föltek elgyomosodnak.

Az erősebb esettel bíró talajoknál pedig a trágya elterítve hagyását, már maga a fekvés megiltja és pedig részint azért, mert a trágyát a szél a hegyen könnyen legördítheti, részint pedig, mert az esővíz a trágyának alkáli részét épen oia, a hogy vagy domb aljába mossza le, a hol a talaj különben is legjobb szokott lenni.

Van egy osztályozás, mely ellen én tiltakozom. Könyvekben és szimulációkban az írők megállapították, hogy egy jellemnek következetesnek kell lenni. A miylen volt kezdetben, olyan maradjon, és úgy végezze be pályáját. Ez hamis, tökéletesen hamis. A ki így írt, nem fogja fel az életet. Maga az élet és a fájdalom sokat változtat rajtunk. A mi neveléses volt, a balsorsban nagygyá lesz. Az eszletlen kiváltságos helyzetekben eszsel bír.

Ezt a szerencsétlen kapitányra vonatkozólag mondom.

— Eddig csak bohóc és neveltség tárgya volt, ez órában megváltozott, felemelkedett; tiszteleteket és szánalmat költött, midőn lejutna az asztalra könyököl, kezére hajtja fejét, és jégjutott: — Oh! a szerencsésen! oh a nyomorultak!

Hanga tompa volt, nem kiáltott; a fájdalom legyőzte, kétségbeesetten átengedte magát.

Aublet érezte, hogy könyvek tudolnak szemébe. Nagyon meg volt hatva, midőn néhánny pillanatyú késétségében után, Marby kapitány felémelte fejét és sápadt arccal, könnyes szemekkel elhaló tekintettel nyugodtan így szólt hozzá:

— Végezze be, ön még nem mondott el mindent uram; mert már mindent hallhatok.

Es egyenkint felbontotta a leveleket, lapozgatta és forgatta.

A szerencsétlen valóban szánandó látványt nyújtott; mondhatni oly ügyetlenek voltak, mintha a szél ütötte volna.

Aublet felszerítve volt leküzdeni felindulását és így folytatta:

— Mielőtt Marby asszony de Farge Aristide kedvese lett, másoknak is szeretője volt... különösen egynek, ki mindennek oka volt, ki támogatta, támasztott neki és fenntartotta azon görögös úton, melyen haladt. A szerencsétlen kapitány figyelt, de nem mozdult. A válogás lejutott. Mindig a leveleket érintette és Aublet, ki kérdéseket várt, kényszerítve lón folytatni:

— Én szánom őt uram; mert ez órában világon látom, hogy őt megalázták. Mindennek oka azon hivatalnok volt, ki úgy látszik, még most is kedvese, és ki akkor elnökölt, midőn engem elhívték, Tallier Máté ur.

— Tallier Máté! ismételt a kapitány hebegve, és igyekezett a névre visszaemlékezni.

— Mondják, hogy ember embernek köszönhető az állás, melyet ön elfoglalt; ön becsületes ember Marby ur, és mégis ezt mondják önörről... valamint rólam is azt mondották, hogy én rabló vagyok.

A kapitány meg sem mozdult, lerántotta nyakkendőjét, mely összezsörtötta torkát, felkelt, szemben állt Aublet Emillel, és így szólt hozzá:

— Mit kíván ön tőlem?

— Mindenekelőtt azt akarom, hogy ön belássa, miszerint én nem vagyok tolvaj.

— Ön azt akarja, hogy így szóljak:

„A férfi, kit házamál elfogattam, midőn nóm szobájából jött, nem rabolta el pénzemet, de elrabolta becsületesemet... Ugy van-e?”

Aublet elszápd, de így felelt:

— Bár mi módon módja ön, az mindegy, de mondanis kell, mert ez való.

— Jól van, én elismerem... de meg fogom önt ölni.

— Am legyen. Ész Tallies Máté elnök?

— Ez többet tartozik nekem, mint ön... ön azt mondja, miszerint ő az oka, hogy körülöttem a homályban, így susognak: „Tenard de Marby kapitány állását csak azon körülménynek köszönheti, hogy elküldtötte nejt környőrgni Tallies Mátéhoz.”

— Igen kapitány, ezt rebesgetik.

A kapitány gunyosan mosolygott.

— Én tudom, hogy mi teendóm van, ön azt mondá, hogy becsületes ember, nemde uram?

— Ismételen.

— Én elismerem, hogy ön nem volt tolvaj! de ön a nő kedvese volt, ki nevetem viseli. Nemde?

Aublet elpirult, igemlően intett fejével. A kapitány keserűen mosolygott, és így folytatta:

— Ön természetesen fogja találni uram, hogy szolgálatomra kell állania. Tehát számít-hatok rá, hogy Párisban találkozzunk?

— Erre eszüközöm uram.

— Jól van uram. Tenard de Marby kapitány nem válhat neveltségessé uram. Eddig kacagtak felette, most sirassák meg... mi még találkozzunk. De mindenekelőtt becsületesnek nagy gúzszerterartást kell készítenem... várjon.

Az asztalhoz ült, egy nagy iv papirt vett, és olvashatón, szépen írta, a következőket írta:

„Én alulírott kijelentem, hogy egy tévedés áldozata voltam, és jogtalanul azzal vádoltam Aublet Emil urat, hogy lopási szándékból tört be hozzám. Ezen bizonyítványt azért állítottak ki, hogy becsületeséget mindenki előtt helyre állítsam.”

Tenard de Marby kapitány.

— Itt van uram, matass meg ezt, mivelőbb az egész világunk, mert nek nek mulva ellenfelem lesz és csak oly emberrel virharunk, ki megmérkőzhet velünk.

Aublet Emil elolvasta az iratot és így szólt:

— Köszönöm kapitány, de ez nem elegendő.

— Mit akar ön még?

— Ezen nyilatkozatot Marby asszonynak is alá kell írnia.

— Igérem, hogy meg fogja tenni... de azután uram tudja meg, halma kell.

— És merőben a fiatal emberre tekintett.

Aublet meg sem mozdzott.

— A nőnek, kit Tenard de Marby bárónak hívnak, csak oly szerető lehetnek, kik szemben állhatnak ferjével. Azok, kik szeretik, meg fognak halni; csak megelőzni fogják őt a sírban. Nevetem csak becsületes asszony viselheti... és senkinek se legyen jóga kacagni, ha engem lát, én megölöm a nőt szeretővel együtt. Isten önnel uram.

— Mikor találkozzunk, kapitány?

— Holnap Párisban.

Aublet eltávozott, midőn a kapitány egyedül volt, felvette a leveleket, egy karszébe hanyalt, lecsigszigetelte fejét, könnyekre fakadt, és így szólt:

— A nyomorultak!

Ez órában az öreg katona szánalomra méltó rajta minden megváltozott, nem volt többé azon büszke tartása és fennhéjázó, szigorú modora. Le volt szívja, tönkre volt tév.

Nejének méltatlan viselöte nagyon hatott rá.

— Erre eszüközöm uram.

— Jól van uram. Tenard de Marby kapitány nem válhat neveltségessé uram. Eddig kacagtak felette, most sirassák meg... mi még találkozzunk. De mindenekelőtt becsületesnek nagy gúzszerterartást kell készítenem... várjon.

Az asztalhoz ült, egy nagy iv papirt vett, és olvashatón, szépen írta, a következőket írta:

„Én alulírott kijelentem, hogy egy tévedés áldozata voltam, és jogtalanul azzal vádoltam Aublet Emil urat, hogy lopási szándékból tört be hozzám. Ezen bizonyítványt azért állítottak ki, hogy becsületeséget mindenki előtt helyre állítsam.”

Tenard de Marby kapitány.

— Itt van uram, matass meg ezt, mivelőbb az egész világunk, mert nek nek mulva ellenfelem lesz és csak oly emberrel virharunk, ki megmérkőzhet velünk.

Aublet Emil elolvasta az iratot és így szólt:

— Köszönöm kapitány, de ez nem elegendő.

— Mit akar ön még?

— Ezen nyilatkozatot Marby asszonynak is alá kell írnia.

— Igérem, hogy meg fogja tenni... de azután uram tudja meg, halma kell.

— És merőben a fiatal emberre tekintett.

Aublet meg sem mozdzott.

— A nőnek, kit Tenard de Marby bárónak hívnak, csak oly szerető lehetnek, kik szemben állhatnak ferjével. Azok, kik szeretik, meg fognak halni; csak megelőzni fogják őt a sírban. Nevetem csak becsületes asszony viselheti... és senkinek se legyen jóga kacagni, ha engem lát, én megölöm a nőt szeretővel együtt. Isten önnel uram.

— Mikor találkozzunk, kapitány?

— Holnap Párisban.

Aublet eltávozott, midőn a kapitány egyedül volt, felvette a leveleket, egy karszébe hanyalt, lecsigszigetelte fejét, könnyekre fakadt, és így szólt:

— A nyomorultak!

Ez órában az öreg katona szánalomra méltó rajta minden megváltozott, nem volt többé azon büszke tartása és fennhéjázó, szigorú modora. Le volt szívja, tönkre volt tév.

Nejének méltatlan viselöte nagyon hatott rá.

— Erre eszüközöm uram.

— Jól van uram. Tenard de Marby kapitány nem válhat neveltségessé uram. Eddig kacagtak felette, most sirassák meg... mi még találkozzunk. De mindenekelőtt becsületesnek nagy gúzszerterartást kell készítenem... várjon.

Az asztalhoz ült, egy nagy iv papirt vett, és olvashatón, szépen írta, a következőket írta:

„Én alulírott kijelentem, hogy egy tévedés áldozata voltam, és jogtalanul azzal vádoltam Aublet Emil urat, hogy lopási szándékból tört be hozzám. Ezen bizonyítványt azért állítottak ki, hogy becsületeséget mindenki előtt helyre állítsam.”

Tenard de Marby kapitány.

— Itt van uram, matass meg ezt, mivelőbb az egész világunk, mert nek nek mulva ellenfelem lesz és csak oly emberrel virharunk, ki megmérkőzhet velünk.

Aublet Emil elolvasta az iratot és így szólt:

— Köszönöm kapitány, de ez nem elegendő.

— Mit akar ön még?

— Ezen nyilatkozatot Marby asszonynak is alá kell írnia.

— Igérem, hogy meg fogja tenni... de azután uram tudja meg, halma kell.

— És merőben a fiatal emberre tekintett.

Aublet meg sem mozdzott.

— A nőnek, kit Tenard de Marby bárónak hívnak, csak oly szerető lehetnek, kik szemben állhatnak ferjével. Azok, kik szeretik, meg fognak halni; csak megelőzni fogják őt a sírban. Nevetem csak becsületes asszony viselheti... és senkinek se legyen jóga kacagni, ha engem lát, én megölöm a nőt szeretővel együtt. Isten önnel uram.

— Mikor találkozzunk, kapitány?

— Holnap Párisban.

Aublet eltávozott, midőn a kapitány egyedül volt, felvette a leveleket, egy karszébe hanyalt, lecsigszigetelte fejét, könnyekre fakadt, és így szólt:

— A nyomorultak!

Ez órában az öreg katona szánalomra méltó rajta minden megváltozott, nem volt többé azon büszke tartása és fennhéjázó, szigorú modora. Le volt szívja, tönkre volt tév.

Nejének méltatlan viselöte nagyon hatott rá.

— Erre eszüközöm uram.

— Jól van uram. Tenard de Marby kapitány nem válhat neveltségessé uram. Eddig kacagtak felette, most sirassák meg... mi még találkozzunk. De mindenekelőtt becsületesnek nagy gúzszerterartást kell készítenem... várjon.

Az asztalhoz ült, egy nagy iv papirt vett, és olvashatón, szépen írta, a következőket írta:

„Én alulírott kijelentem, hogy egy tévedés áldozata voltam, és jogtalanul azzal vádoltam Aublet Emil urat, hogy lopási szándékból tört be hozzám. Ezen bizonyítványt azért állítottak ki, hogy becsületeséget mindenki előtt helyre állítsam.”

Tenard de Marby kapitány.

— Itt van uram, matass meg ezt, mivelőbb az egész világunk, mert nek nek mulva ellenfelem lesz és csak oly emberrel virharunk, ki megmérkőzhet velünk.

Aublet Emil elolvasta az iratot és így szólt:

— Köszönöm kapitány, de ez nem elegendő.

— Mit akar ön még?

— Ezen nyilatkozatot Marby asszonynak is alá kell írnia.

— Igérem, hogy meg fogja tenni... de azután uram tudja meg, halma kell.

— És merőben a fiatal emberre tekintett.

Aublet meg sem mozdzott.

— A nőnek, kit Tenard de Marby bárónak hívnak, csak oly szerető lehetnek, kik szemben állhatnak ferjével. Azok, kik szeretik, meg fognak halni; csak megelőzni fogják őt a sírban. Nevetem csak becsületes asszony viselheti... és senkinek se legyen jóga kacagni, ha engem lát, én megölöm a nőt szeretővel együtt. Isten önnel uram.

— Mikor találkozzunk, kapitány?

— Holnap Párisban.

Aublet eltávozott, midőn a kapitány egyedül volt, felvette a leveleket, egy karszébe hanyalt, lecsigszigetelte fejét, könnyekre fakadt, és így szólt:

— A nyomorultak!

Ez órában az öreg katona szánalomra méltó rajta minden megváltozott, nem volt többé azon büszke tartása és fennhéjázó, szigorú modora. Le volt szívja, tönkre volt tév.

Nejének méltatlan viselöte nagyon hatott rá.

— Erre eszüközöm uram.

— Jól van uram. Tenard de Marby kapitány nem válhat neveltségessé uram. Eddig kacagtak felette, most sirassák meg... mi még találkozzunk. De mindenekelőtt becsületesnek nagy gúzszerterartást kell készítenem... várjon.

Az asztalhoz ült, egy nagy iv papirt vett, és olvashatón, szépen írta, a következőket írta:

„Én alulírott kijelentem, hogy egy tévedés áldozata voltam, és jogtalanul azzal vádoltam Aublet Emil urat, hogy lopási szándékból tört be hozzám. Ezen bizonyítványt azért állítottak ki, hogy becsületeséget mindenki előtt helyre állítsam.”

Tenard de Marby kapitány.

— Itt van uram, matass meg ezt, mivelőbb az egész világunk, mert nek nek mulva ellenfelem lesz és csak oly emberrel virharunk, ki megmérkőzhet velünk.

Aublet Emil elolvasta az iratot és így szólt:

— Köszönöm kapitány, de ez nem elegendő.

— Mit akar ön még?

— Ezen nyilatkozatot Marby asszonynak is alá kell írnia.

— Igérem, hogy meg fogja tenni... de azután uram tudja meg, halma kell.

— És merőben a fiatal emberre tekintett.

Aublet meg sem mozdzott.

— A nőnek, kit Tenard de Marby bárónak hívnak, csak oly szerető lehetnek, kik szemben állhatnak ferjével. Azok, kik szeretik, meg fognak halni; csak megelőzni fogják őt a sírban. Nevetem csak becsületes asszony viselheti... és senkinek se legyen jóga kacagni, ha engem lát, én megölöm a nőt szeretővel együtt. Isten önnel uram.

— Mikor találkozzunk, kapitány?

— Holnap Párisban.

Aublet eltávozott, midőn a kapitány egyedül volt, felvette a leveleket, egy karszébe hanyalt, lecsigszigetelte fejét, könnyekre fakadt, és így szólt:

— A nyomorultak!

Ez órában az öreg katona szánalomra méltó rajta minden megváltozott, nem volt többé azon büszke tartása és fennhéjázó, szigorú modora. Le volt szívja, tönkre volt tév.

Nejének méltatlan viselöte nagyon hatott rá.

Ha már most az elmondottakat összefoglaljuk azok alapján a következő szabályokat állíthatjuk fel:

A trágyát az elszántás előtt hosszabb ideig csak ott szabad elterítve hagyni a földön, hol a gazdák sok trágyával rendelkezvén följet gyakrabban képes megtrágyázni. A hol ezt a gazda nem teheti, ott a könnyebb lazább fajta talajokon megengedhető, a kötöttebb talajokon ellenben határozottan kárral, veszteséggel jár. — Ha azonban rossz kezelés folytán túl nedvesen kénytelen a gazda kihordatni a trágyát, akkor azt mielőtt elszántatná, addig hagyja el eritve fektetni, a míg az eléggé kiszikkad, mert nedves trágyát elszántani nem szabad.

* A lovak időségi szennygyűlése. Egy gazda a tárgyról az „Oest. Land w. V. Blatt”-ban a következők ir: Már három évvel ezelőtt igyekeztem, a szakértők figyelmét azon körülményre felhívni, hogy a lovak időségi szennygyűlése ragadós, és az alkalmatlan ha ellen, mint egyedül biztos azért a carbol-savat ajánlottam azóta a területi tapasztalataim szaporodtak, de gyarapodott a száma az általam e bajból kigyógyított lovaknak is.

A legbecesebb tapasztalat e részben az, hogy a baj, illetőleg a szennygyűlés egyetlen kigyógyított darabját sem jött két év lefolyása alatt vissza. Az eljárás, melyet én e baj gyógyítása körül követek és melylyel bármelyik eredményt érnek el igen egyszerű, és azért bűtiök az nyilvánossággra hozni.

Ezen igen makacs bajnak, mely ritkán bír más kimenetellel, mint a vakágssal, kórtíreitét minden állatgyógyászati műben fel lehet találni s azért főlegesen tartom azt leírni. Aki azonban egészen biztos akar lenni arra nézve, hogy valóban időségi szennygyűléssel van dolga, az ne alkalmazzon azonnal az első fellépésénél a bajnak az általam ajánlott szer, hanem csak szorították hideg horogtásokra, ami is a baj első fellépésénél, s ha az csak szelid lefelé van, rendszeren elengedő is arra, hogy vele a gyűlés néhány hétre elhárítsák. Ha azonban az visszatér, akkor az után már meggyőződhetik az én szerem sikeres gyógyhatásáról.

I lát Petroleum, 15 csöp Carbolsav-ával azon szer, melyről fentebb szöveltem, mi is naponta 3-szor a beteg szembe beecsetelendő. Ha igen erős a gyűlés, akkor hidegvizes borogatással kapcsolatban alkalmazandó az, voltak esetim hol kétszeri beecsetelés 12 óra alatt a bajt teljesen elhárította.

Elővigyázat kedvéért azonban ajánlom, hogy a gyógykezelés után; aminek legfeljebb három napra szabad terjedni két hónapot át, hetenkint egyszer újul mind a két szembe ecseteltessek. E gyógykezelés mellett a lovakat a legerősebb munkára is használni lehet.

Budapesti áru- és értéktőzse.

Gabnatózse.

— decz. 18.

Buza üzletünk ma igen lanyha volt, mivel a vételtől tartozkodás folyton tart, de má-felől azonban a kínálat is igen gyér, s élénkebb forgalom fejlődésére már az üzlet megindulásakor sem volt kilátás, mivel malmaiak és gabona üzreink olcsóbban akarván vásárolni, az eddigi árakat alább nyomni párkodtak, mi azonban nem igen sikerült, mivel az áru szilárd kezebben van.

Hogy ennek dacára ma 3 kötés egy pár krral mégis olcsóbb áron tétettük, az onnév van, mert az illető tulajdonosok rakitárai kiürítése végett kényszerítve voltak azon tudani, mi által azonban az árak csökkenést nem szenvedtek, hanem változatlan maradtak.

Az irány lanyha.

Hivatalosan kötések nem jegyzettek.

Magánúton a következő három k kötésről értesülünk:

Buza. Tiszavideki: 700 mm. 75.5 k. 14 ft.

Pestvidéki: 1900 mm. 77.2 k. 13.85, 800 mm. 76 k. 13.10, tavallal került.

Ezen kötések hovatall időre kötétek.

Rozs s más gabona emtekben szintén silány volt a forgalom, az árak nem változtak, s egészen üzletellen maradt.

Határidőzletben a tegnapi jelzett, esti zárlatkor volt lanyhább külföldi tudósítások után sokványbuza tavaszra 5 krral, banáti tengeri 5 krral, zab tavaszra szintén 5 krajczárral csökkent.

Hivatalosan az árak következőleg állapítottak meg:

Szokványbuza tavaszra 14.65 — 14.70.

Banáti tengeri 1880 május—júniusra 8.60 — 8.70.

Zab tavaszra 7.65 — 7.70.

— Tallier Máté! ismételt a kapitány hebegve, és igyekezett a névre visszaemlékezni.

— Mondják, hogy ember embernek köszönhető az állás, melyet ön elfoglalt; ön becsületes ember Marby ur, és mégis ezt mondják önörről... valamint rólam is azt mondották, hogy én rabló vagyok.

A kapitány meg sem mozdult, lerántotta nyakkendőjét, mely összezsörtötta torkát, felkelt, szemben állt Aublet Emillel, és így szólt hozzá:

— Mit kíván ön tőlem?

— Mindenekelőtt azt akarom, hogy ön belássa, miszerint én nem vagyok tolvaj.

— Ön azt akarja, hogy így szóljak:

„A férfi, kit házamál elfogattam, midőn nóm szobájából jött, nem rabolta el pénzemet, de elrabolta becsületesemet... Ugy van-e?”

Aublet elszápd, de így felelt:

— Bár mi módon módja ön, az mindegy, de mondanis kell, mert ez való.

— Jól van, én elismerem... de meg fogom önt ölni.

— Am legyen. Ész Tallies Máté elnök?

— Ez többet tartozik nekem, mint ön... ön azt mondja, miszerint ő az oka, hogy körülöttem a homályban, így susognak: „Tenard de Marby kapitány állását csak azon körülménynek köszönheti, hogy elküldtötte nejt környőrgni Tallies Mátéhoz.”

— Igen kapitány, ezt rebesgetik.

A kapitány gunyosan mosolygott.

— Én tudom, hogy mi teendóm van, ön azt mondá, hogy becsületes ember, nemde uram?

— Ismételen.

— Én elismerem, hogy ön nem volt tolvaj! de ön a nő kedvese volt, ki nevetem viseli. Nemde?

Aublet elpirult, igemlően intett fejével. A kapitány keserűen mosolygott, és így folytatta:

— Ön természetesen fogja találni uram, hogy szolgálatomra kell állania. Tehát számít-hatok rá, hogy Párisban találkozzunk?

— Erre eszüközöm uram.

— Jól van uram. Tenard de Marby kapitány nem válhat neveltségessé uram. Eddig kacagtak felette, most sirassák meg... mi még találkozzunk. De mindenekelőtt becsületesnek nagy gúzszerterartást kell készítenem... várjon.

Az asztalhoz ült, egy nagy iv papirt vett, és olvashatón, szépen írta, a következőket írta:

„Én alulírott kijelentem, hogy egy tévedés áldozata voltam, és jogtalanul azzal vádoltam Aublet Emil urat, hogy lopási szándékból tört be hozzám. Ezen bizonyítványt azért állítottak ki, hogy becsületeséget mindenki előtt helyre állítsam.”

Tenard de Marby kapitány.

— Itt van uram, matass meg ezt, mivelőbb az egész világunk, mert nek nek mulva ellenfelem lesz és csak oly emberrel virharunk, ki megmérkőzhet velünk.

Aublet Emil elolvasta az iratot és így szólt:

— Köszönöm kapitány, de ez nem elegendő.

— Mit akar ön még?

— Ezen nyilatkozatot Marby asszonynak is alá kell írnia.

— Igérem, hogy meg fogja tenni... de azután uram tudja meg, halma kell.

— És merőben a fiatal emberre tekintett.

Aublet meg sem mozdzott.

— A nőnek, kit Tenard de Marby bárónak hívnak, csak oly szerető lehetnek, kik szemben állhatnak ferjével. Azok, kik szeretik, meg fognak halni; csak megelőzni fogják őt a sírban. Nevetem csak becsületes asszony viselheti... és senkinek se legyen jóga kacagni, ha engem lát, én megölöm a nőt szeretővel együtt. Isten önnel uram.

— Mikor találkozzunk, kapitány?

— Holnap Párisban.

Aublet eltávozott, midőn a kapitány egyedül volt, felvette a leveleket, egy karszébe hanyalt, lecsigszigetelte fejét, könnyekre fakadt, és így szólt:

— A nyomorultak!

Ez órában az öreg katona szánalomra méltó rajta minden megváltozott, nem volt többé azon büszke tartása és fennhéjázó, szigorú modora. Le volt szívja, tönkre volt tév.

Nejének méltatlan viselöte nagyon hatott rá.

— Erre eszüközöm uram.

— Jól van uram. Tenard de Marby kapitány nem válhat neveltségessé uram. Eddig kacagtak felette, most sirassák meg... mi még találkozzunk. De mindenekelőtt becsületesnek nagy gúzszerterartást kell készítenem... várjon.

Az asztalhoz ült, egy nagy iv papirt vett, és olvashatón, szépen írta, a következőket írta:

„Én alulírott kijelentem, hogy egy tévedés áldozata voltam, és jogtalanul azzal vádoltam Aublet Emil urat, hogy lopási szándékból tört be hozzám. Ezen bizonyítványt azért állítottak ki, hogy becsületeséget mindenki előtt helyre állítsam.”

Tenard de Marby kapitány.

— Itt van uram, matass meg ezt, mivelőbb az egész világunk, mert nek nek mulva ellenfelem lesz és csak oly emberrel virharunk, ki megmérkőzhet velünk.

Aublet Emil elolvasta az iratot és így szólt:

— Köszönöm kapitány, de ez nem elegendő.

— Mit akar ön még?

— Ezen nyilatkozatot Marby asszonynak is alá kell írnia.

— Igérem, hogy meg fogja tenni... de azután uram tudja meg, halma kell.

— És merőben a fiatal emberre tekintett.

Aublet meg sem mozdzott.

— A nőnek, kit Tenard de Marby bárónak hívnak, csak oly szerető lehetnek, kik szemben állhatnak ferjével. Azok, kik szeretik, meg fognak halni; csak megelőzni fogják őt a sírban. Nevetem csak becsületes asszony viselheti... és senkinek se legyen jóga kacagni, ha engem lát, én megölöm a nőt szeretővel együtt. Isten önnel uram.

— Mikor találkozzunk, kapitány?

— Holnap Párisban.

Aublet eltávozott, midőn a kapitány egyedül volt, felvette a leveleket, egy karszébe hanyalt, lecsigszigetelte fejét, könnyekre fakadt, és így szólt:

— A nyomorultak!

Ez órában az öreg katona szánalomra méltó rajta minden megváltozott, nem volt többé azon büszke tartása és fennhéjázó, szigorú modora. Le volt szívja, tönkre volt tév.

Nejének méltatlan viselöte nagyon hatott rá.

— Erre eszüközöm uram.

— Jól van uram. Tenard de Marby kapitány nem válhat neveltségessé uram. Eddig kacagtak felette, most sirassák meg... mi még találkozzunk. De mindenekelőtt becsületesnek nagy gúzszerterartást kell készítenem... várjon.

Az asztalhoz ült, egy nagy iv papirt vett, és olvashatón, szépen írta, a következőket írta:

„Én alulírott kijelentem, hogy egy tévedés áldozata voltam, és jogtalanul azzal vádoltam Aublet Emil urat, hogy lopási szándékból tört be hozzám. Ezen bizonyítványt azért állítottak ki, hogy becsületeséget mindenki előtt helyre állítsam.”

Tenard de Marby kapitány.

— Itt van uram, matass meg ezt, mivelőbb az egész világunk, mert nek nek mulva ellenfelem lesz és csak oly emberrel virharunk, ki megmérkőzhet velünk.

Aublet Emil elolvasta az iratot és így szólt:

— Köszönöm kapitány, de ez nem elegendő.

— Mit akar ön még?

— Ezen nyilatkozatot Marby asszonynak is alá kell írnia.

— Igérem, hogy meg fogja tenni... de azután uram tudja meg, halma kell.

— És merőben a fiatal emberre tekintett.

Aublet meg sem mozdzott.

— A nőnek, kit Tenard de Marby bárónak hívnak, csak oly szerető lehetnek, kik szemben állhatnak ferjével. Azok, kik szeretik, meg fognak halni; csak megelőzni fogják őt a sírban. Nevetem csak becsületes asszony viselheti... és senkinek se legyen jóga kacagni, ha engem lát, én megölöm a nőt szeretővel együtt. Isten önnel uram.

— Mikor találkozzunk, kapitány?

— Holnap Párisban.

Aublet eltávozott, midőn a kapitány egyedül volt, felvette a leveleket, egy karszébe hanyalt, lecsigszigetelte fejét, könnyekre fakadt, és így szólt:

— A nyomorultak!

Ez órában az öreg katona szánalomra méltó rajta minden megváltozott, nem volt többé azon büszke tartása és fennhéjázó, szigorú modora. Le volt szívja, tönkre volt tév.

Nejének méltatlan viselöte nagyon hatott rá.

— Erre eszüközöm uram.

— Jól van uram. Tenard de Marby kapitány nem válhat neveltségessé uram. Eddig kacagtak felette, most sirassák meg... mi még találkozzunk. De mindenekelőtt becsületesnek nagy gúzszerterartást kell készítenem... várjon.

Az asztalhoz ült, egy nagy iv papirt vett, és olvashatón, szépen írta, a következőket írta:

„Én alulírott kijelentem, hogy egy tévedés áldozata voltam, és jogtalanul azzal vádoltam Aublet Emil urat, hogy lopási szándékból tört be hozzám. Ezen bizonyítványt azért állítottak ki, hogy becsületeséget mindenki előtt helyre állítsam.”

Tenard de Marby kapitány.

— Itt van uram, matass meg ezt, mivelőbb az egész világunk, mert nek nek mulva ellenfelem lesz és csak oly emberrel virharunk, ki megmérkőzhet velünk.

Aublet Emil elolvasta az iratot és így szólt:

— Köszönöm kapitány, de ez nem elegendő.

— Mit akar ön még?

— Ezen nyilatkozatot Marby asszonynak is alá kell írnia.

— Igérem, hogy meg fogja tenni... de azután uram tudja meg, halma kell.

— És merőben a fiatal emberre tekintett.

Aublet meg sem mozdzott.

— A nőnek, kit Tenard de Marby bárónak hívnak, csak oly szerető lehetnek, kik szemben állhatnak ferjével. Azok, kik szeretik, meg fognak halni; csak megelőzni fogják őt a sírban. Nevetem csak becsületes asszony viselheti... és senkinek se legyen jóga kacagni, ha engem lát, én megölöm a nőt szeretővel együtt. Isten önnel uram.

— Mikor találkozzunk, kapitány?

— Holnap Párisban.

Aublet eltávozott, midőn a kapitány egyedül volt, felvette a leveleket, egy karszébe hanyalt, lecsigszigetelte fejét, könnyekre fakadt, és így szólt:

— A nyomorultak!

Ez órában az öreg katona szánalomra méltó rajta minden megváltozott, nem volt többé azon büszke tartása és fennhéjázó, szigorú modora. Le volt szívja, tönkre volt tév.

Nejének méltatlan viselöte nagyon hatott rá.

Délutáni forgalom

csendes, eladott:

Szokványbuza tavaszra 2500 mm. 14.66, 2500 mm. 14.68.

Zab tavaszra 1400 mm. 7.60.

Esti zárlat

volt kedvezőbb külföldi tudósítások után valamivel szilárdabb.

Szokványbuza tavaszra 14.70 — 14.75.

Banáti tengeri 1880 május—júniusra 8.70 — 8.75.

Zab tavaszra 7.65 — 7.70.

Terménytőzse.

Terményekben a forgalom ma is vontatott. Kötések hivatalosan nem jegyzettek.

Értéktőzse.

Külföldi szilárd jelentésekre a tőzse hangulata határozottan szilárd volt és majd minden forgalomba került érték magasabban zárul. Osztrák hitelrészvényben nagy terjedelmű nyert a forgalom, kevésbé él

